II. Vabaharidustöö.

1. Üldisi põhimõtteid ja üritusi.

Lootused, mida veel eelmisel aastal pandi rahvahariduse ja rahvakultuuri nõukogule (vt. „E. kroonika 1935"), kahjuks ei täitunud; mainitud organ sai pidada ainult paar koosolekut ja uinus siis, — kas ajutisele või igavesele unele, see ei selgunud veel 1936. a. jooksul. Põhimõttelisemate ümberkorralduste alal kerkis 1936. a. (osalt juba varemgi) päevakorrale organisatsioonide koondamise probleem. Mitmelt poolt juhiti tähelepanu asjaolule, et meil on liiga palju ühiseesmärgilisi seltse, ilma et neile kõigile jätkuks juhte ja ülesandeid; nende rohkus ainult killustab seltskondlikku elu, eriti maal. Piisaks, kui igas vallas oleks ainult üks vabaharidustöö-organisatsioon, kellel võiks erialade viljelemiseks olla osakondi. Riikliku propaganda talitus asuski sellest lähtudes olemasolevate organisatsioonide ja nende liitmisvõimaluste kohta andmeid koguma. Viimasel ajal pole selle kohta enam midagi kuulda olnud; näib, nagu oleks sellest loobutud, — missugustel kaalutlustel, see on avalikkusele teadmatu.

Endise aasta eeskujul on jätkunud mitmesuguste suuremate ühisettevõtete korraldamine, nagu rahvuspäevad, hariduspäevad, kasvatuspäevad, emadepäevad jne.

Uue üritusena tuleb 1936. aastal mainida K o d u s e K a s v a t u s e I n s t i t u u d i asutamist Tartus 1. aprillil. Instituudi asutajaiks ja juhtijaiks on rida üleriigilisi hariduslikke organisatsioone (näit. E. Maanaiste Keskselts, Kristlikkude Noorte Naisühingute Liit, E. Haridusliit, E. Õpet. Liit, EKESKO, konsistoorium, sinod jne.); tema ülesandeks on juh-

Eesti kroonika 1936, lk. 79